

ת"פ 13747/10/16 - מדינת ישראל נגד ג ק

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 13747-10-16 מדינת ישראל נ' ק

בפני
בעניין: כבוד השופט עמית מיכלס
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ג ק

הנאשם

גזר דין

1. ביום 11.6.17 הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בשתי עבירות איומים, אותן ביצע במהלך מפגש אחד עם אשתו, לימים גרושתו, ועם ידיד שלה בשם ט שהוא גם קרוב משפחה רחוק, כאשר אחד האיומים הופנה כלפי האישה והאיום השני כוון כלפי ט.

על פי עובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם, ביום 22.5.16, עת היו הנאשם, אשתו וט' במשרד כונס הנכסים ב-- , קילל הנאשם את ט' ואיים עליו במלים: "בן זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך", ואילו את אשתו האשים בכך שהיא הולכת עם גברים אחרים, קלל אותה ואיים עליה במלים: "בת זונה, שרמוטה, אני אתאבד עליך... אסור לך לדבר עם אף אחד... החיים שלך לא יהיו שקטים".

2. לבקשת ב"כ הנאשם, וחרף התנגדות המאשימה, הוכן מטעם שירות המבחן תסקיר בעניינו של הנאשם, בו התבקש שירות המבחן לבחון, בין היתר, האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם. עם זאת הובהר לנאשם שאין בעצם הכנת התסקיר כדי להצביע על עמדה כלשהי של בית המשפט בכל הנוגע לעונש לו הוא צפוי (החלטה מיום 11.6.17).

ביום 15.10.17, לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן, שמעתי את טיעוני הצדדים לעונש.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה תמונה מורכבת, כאשר מצד אחד התרשמה קצינת המבחן מאדם בעל תפקוד תקין בבסיסו, ומהצד השני מאדם שאינו נוטל כל אחריות להתנהלותו התוקפנית באירוע העבירה.

מהתסקיר עולה שהנאשם גרוש פעם שניה. הנאשם נפרד מהמתלוננת בשנת 2014, ולהם ילדה משותפת בת 10. הנאשם משלם מזונות באופן שוטף. מאז שעבר לבית הוריו, לא נמצא בקשר עם המתלוננת.

הנאשם עובד בחברת "----" קרוב ל - 20 שנים. בשנים האחרונות מתגורר בבית הוריו. הנאשם שירת שירות צבאי מלא כלוחם בחיל השריון ומילא שירות מילואים פעיל עד לפני כשנה.

אשר לעבירה, טען הנאשם בפני קצינת המבחן כי מעולם לא ביצע את העבירות וכי לא נקט כלפי המתלוננת בכל צורה של אלימות. התרשמות קצינת המבחן היא שהתייחסותו של הנאשם לעבירות הינה מרחיקה ומצמצמת וכי הוא מתקשה לקבל אחריות על מעשיו.

בחודשים האחרונים ניתק הנאשם קשר עם בתו, קשר שהתבצע עד אז באמצעות מרכז הקשר, זאת לאחר שבמשך מספר פגישות לא הסכימה הבת, לטענתו, לשתף פעולה במהלך הפגישות. הנאשם הביע צער נוכח מצב דברים זה וטען שהוא מנסה לפעול לחידוש הפגישות עם בתו. עוד ציינה קצינת המבחן שחרף מאמצים רבים שנעשו, לא עלה בידה ליצור קשר עם המתלוננת.

כגורמי סיכון ציינה קצינת המבחן את תחושת הפגיעות של הנאשם, אי לקיחת האחריות, נטייתו להמעיט ולמזער מחומרת דפוסי התנהגותו התוקפנית באירוע העבירה. מנגד, צוינו לחיוב גורמי הסיכוי לשיקום, ובהם יכולתו של הנאשם להתנהל באופן נורמטיבי בחלק מתחומי חייו, והעובדה שהוא נעדר התמכרויות ועבר פלילי.

בסופו של יום מצאה קצינת המבחן שלא להמליץ על התערבות טיפולית במסגרת צו מבחן או צו של"ץ, ונימקה עמדתה מדוע אין להימנע מהרשעת הנאשם.

טיעוני המאשימה

4. לדברי המאשימה, הערך החברתי שנפגע הוא בטחון הציבור, בפרט כאשר מדובר בפגיעה בתא המשפחתי ובשלב בו אחד הצדדים מבקש לפרק את הקשר. לטענת המאשימה מידת הפגיעה בערכים אלו הינה גבוהה בנסיבות העניין, לאור העובדה שהעבירות בוצעו במעמד אנשים נוספים ובנסיבות הקשורות לפירוק השיתוף בין בני הזוג. עוד נטען שבמעשיו ניסה הנאשם לנקום במתלוננת ולהשפיע על תוצאות ההליך אצל כונס הנכסים.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הדגישה המאשימה את העובדה שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, ועדין רואה עצמו כקורבן. בהקשר זה הפנתה למסקנות קצינת המבחן, שחלקן צוינו לעיל.

לעמדת המאשימה, מתחם הענישה במקרה זה נע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין 18 חודשים, כאשר בנסיבות המקרה עתרה להטיל על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר, מאסר מותנה, קנס התחייבות ופיצוי. כתמיכה לעמדתה זו הפנתה המאשימה לפסיקה, אליה אתייחס בהמשך.

טיעוני ב"כ הנאשם

5. בפתח טיעוניו הזכיר ב"כ הנאשם את העובדה, שעלתה אף במהלך ניהול ההוכחות, לפיה נגד המתלוננת הוגש בעבר כתב אישום בגין תקיפת הנאשם, שהסתיים בהסדר טיעון, במסגרתו הקלה המאשימה עם המתלוננת, במובן זה שהמתלוננת חתמה על התחייבות להימנע מעבירה, מבלי שהורשעה. לדברי ב"כ הנאשם, יש לראות בכך משום חוסר איזון בעמדת המאשימה, שהגיעה להסדר מקל עם המתלוננת, בשים לב לעובדה שהוגש נגדה כתב אישום שכלל במקור גם עבירה של תקיפת בן זוג, שהעונש הקבוע לצדה חמור מזה שנקבע בגין עבירת האיומים.

לפיכך, טען ב"כ הנאשם שיהיה זה צודק לבטל גם את הרשעתו של הנאשם. בהקשר זה טען שזכותו של הנאשם לעמוד על חפותו ולא לקחת אחריות על מעשיו גם לאחר הכרעת הדין המרשיעה, ואין לזקוף עניין זה לחובתו בכל הנוגע לשאלת ההרשעה.

לדבריו, יתר הנסיבות האישיות של הנאשם אמורות להוביל למסקנה לפיה יש לבטל את הרשעתו, ובכלל זה גילו, קורות חייו הלא פשוטים, העובדה שהוא מטפל בשני הוריו, לרבות אביו שנמצא במצב סיעודי, העובדה ששירת שירות צבאי מלא ושירות מילואים עד לפני כשנה.

עוד ביקש להתחשב בעובדה שהנאשם עובד כנהג בחברת "----", ושמכתב המלצה, שהוגש במהלך הדיון (סומן נ/4), עולה שמדובר בעובד חרוץ ואחראי.

בהקשר זה ציין שלא ניתן לקבל רישיון נהיגה לרכב ציבורי, שעה שמבקש הרישיון הוא בעל הרשעות פליליות. משכך, טען, שהרשעת הנאשם עלולה להוביל לפיטוריו "בסבירות מאוד גבוהה" (עמ' 74), כתוצאה מכך תפגע פרנסתו והוא לא יוכל לכלכל לא רק את עצמו, אלא גם את בתו לה הוא משלם, כאמור, דמי מזונות. לשאלתי, הובהר שאין בנמצא מכתב מטעם מעסיקו של הנאשם התומך בטענה לפיה במקרה של הרשעה יפוטל הנאשם מעבודתו, חרף העובדה שהנאשם פנה, לדבריו, לחברה, אולם נענה בשלילה. ב"כ הנאשם הוסיף וציין שבמקרה זה אין כל צורך במכתב שכן, "את זה החוק אומר".

לדבריו, הנאשם אינו זקוק לשיקום או טיפול, שכן התנהגותו נבעה מהסיטואציה הקשה בה היה נתון במועד ביצוע העבירה, ובתקופה קשה שעברה עליו עם המתלוננת בכל הנוגע למכירת הדירה המשותפת. עוד נטען שהעבירות שבוצעו היו נקודתיות ושבמקרים קודמים בהם התגלעו אי הסכמות עם המתלוננת, עמד הנאשם כצוק איתן במצבים קשים ולא נקט באלימות או באיומים כלפיה.

ב"כ הנאשם חזר על טענות הנאשם לפיה המתלוננת הגיעה למפגש אצל כונס הנכסים עם אדם שלתפיסתו היה לה אתו קשר רומנטי, זאת למרות קביעתי שסוגיה זו לא הוכחה ואף לא התעורר ספק לגביה, למרות שלנאשם הייתה יכולת להביא ראיות שבכוחן היה לבסס טענתו זו.

בנסיבות אלו סבר ב"כ הנאשם שעניינו של הנאשם, בפרט הפגיעה בעבודתו, נופל בגדר אותם קריטריונים שנקבעו בהלכת כתב ועתר לביטול הרשעתו ולהטלת צו של"צ. לדבריו, הנאשם אינו מוגבל בביצוע של"צ ושירות המבחן נמנע מלהמליץ על עונש זה אך מהטעם שהנאשם לא נטל אחריות, ולא נמצא מתאים לשיקום במסגרת שירות המבחן.

אשר לעונש, נטען שמתחם הענישה בעבירות איומים נע, באותם מקרים שלא הסתיימו באי רשעה, בין מספר חודשי מאסר על תנאי לבין מספר קטן של חודשי מאסר בפועל במקרים החמורים.

כתמיכה לעמדה העונשית, לרבות שאלת ההרשעה הוגשה פסיקה, שגם אליה אתייחס בהמשך.

דברי הנאשם

6. הנאשם בחר לנצל את הבמה שניתנה לו ואמר שהוא מעונין "לחיות חיים שקטים". עם זאת, את עיקר דבריו ייחד הנאשם למתקפה על המתלוננת. בתוך כך טען שהמתלוננת "מסוכנת בשבילי, כרגע גם לילדה היא מסוכנת". לדבריו הסיטה המתלוננת את בתם המשותפת נגדו, באופן שהוביל לכך שכיום הילדה לא מדברת אתו כאשר הוא מגיע למרכז הקשר. הנאשם הוסיף, מיוזמתו, שהמתלוננת ברחה מספר פעמים למעון לנשים מוכות, אולם לטענתו הדבר נעשה מבלי שהייתה לכך כל סיבה.

הנאשם חזר על הטענה לפיה ט' היה "מעבר לידיד" של המתלוננת בתקופה בה היה הנאשם והמתלוננת נשואים, ואף חזר על הטענה לפיה יש לו הוכחה לכך.

חרף הכרעת הדין, שב הנאשם וטען שלא איים על אשתו, ציין שמזה ארבע שנים הוא נמצא מחוץ לבית והבהיר שלמרות הסטיגמה שיש על בני העדה האתיופית, הוא "רחוק מזה" ו"לא חלק מזה".

דין והכרעה

7. בפתח הדברים אפנה לבחינת שאלת ביטול ההרשעה.

נקודת המוצא לדיון בעניין ההרשעה קבועה בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: החוק), לפיו ככלל, הליך פלילי יסתיים בהרשעת הנאשם. לצד זאת נקבע חריג בסעיף 192 לחוק, לפיו ההרשעה ניתנת לביטול.

גם בפסיקה פורשו סעיפי החוק באופן שדרך הכלל תהיה הרשעת נאשם בפלילים, כאשר במצבים קיצוניים, חריגים ומיוחדים ניתן יהיה לסיים את ההליך הפלילי מבלי להרשיעו. בעניין זה ראו ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-11, במסגרתו נקבעו אף מבחני משנה לבחינת האפשרות שלא להרשיע נאשם:

"מקום שבנסיבות מיוחדות וחריגות עלול להיווצר יחס בלתי סביר באורח קיצוני בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי הכללי לבין עוצמת הפגיעה בנאשם הצפויה מההרשעה, עשויה לקום הצדקה לעשות שימוש בסמכות השיפוטית של אי הרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מן הצד האחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות, והמסר הציבורי המתחייב מהן; יש להתחשב בזוהו של עובר העבירה ובמעמדו בציבור, ולבחון באיזו מידה זהותו משפיעה על עוצמת הפגיעה שנגרמה מהעבירה על המערכת הציבורית; יש לשקול במבט רחב גם את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללותו, ואת המסר החברתי שאי הרשעה עלול לאצור בחובו בנסיבות הענין הספציפי.

מנגד, יש לתת את הדעת לנאשם האינדיבידואלי, לנסיבותיו האישיות המיוחדות, ולהשפעת ההרשעה על חייו, ועל סיכויי שיקומו; יש לקחת בחשבון נסיבות אישיות שונות - גיל, עבר פלילי קודם, ונתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי. יש לבחון את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם, ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי. בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין" (ההדגשות הוספו - ע.מ).

וכן את מבחני המשנה שנקבעו בפסק דינו של השופט ש' לוי ב"פ תמר כתב נ' מדינת ישראל (21.08.1997):

א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם; ב) מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; ו) האם ביצוע העבירה על-ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית; ז) יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה, האם הוא מתחרט עליה; ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

בכל הנוגע לנטל השכנוע, מאחר שהכלל הוא שיש להרשיע נאשם שעבר עבירה, הרי שהטוען את ההפך, עליו מוטל הנטל לשכנע את בית-המשפט ששיקולי השיקום גוברים במקרה האינדיבידואלי על השיקולים שבאינטרס הציבורי (עניין כתב, פסקה 1 לפסק דינו של השופט ש' לוי; ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש ואח' (02.09.1996)).

8. נפנה עתה לבחון את מבחני המשנה במקרה שלפנינו.

הנאשם הורשע בשתי עבירות איומים. אחת העבירות בוצעה כלפי אשתו לשעבר והשנייה כנגד ט' שהתלווה אליה. בכל הנוגע לעבירה שבוצעה כנגד ט', הרי שאין מדובר במעשה שנמצא ברף העליון של עבירת האיומים, בשים לב לעובדה שט' לא ייחס משמעות רבה לדברים שנאמרו, ומשכך אף לא התלונן נגד הנאשם.

שונים הם פני הדברים ככל שהדבר נוגע למתלוננת. במהלך עדותה תיארה המתלוננת את חששה מפני הנאשם. לדבריה אין מדובר בפעם הראשונה בה מאיים עליה הנאשם. מובן הדבר שאין הנאשם עומד לדין על מעשים מעבר לאלו שתוארו בכתב האישום, אולם דברי המתלוננת חשובים להבנת אווירת הפחד שאפפה אותה לאור ניסיון העבר עם הנאשם. במאמר מוסגר יוער שהנאשם עצמו בחר לספר על כך שהמתלוננת שהתה מספר פעמים במעון לנשים מוכות. עניין זה לא התברר לעומק, מטבע הדברים, במהלך דיון ההוכחות, אולם יש גם בו כדי לחזק את משמעות אמירת דבר האיום כלפי המתלוננת במועד ובמעמד בו נאמרו.

במובן זה, ולאחר שהתרשמתי מדברי המתלוננת שהעידה לפני, מצאתי שהפגיעה בה היא פגיעה קשה, גם אם הנאשם לא נקט נגדה באלימות פיזית. לאור דבריה אלו, ולאור החיזוק מדברי הנאשם עצמו על כך שהמתלוננת פנתה למקלט מספר פעמים, דומה שבמקרה זה לא ניתן לומר, לצורך הדיון בסוגיית ההרשעה בלבד, להבדיל מהדיון בשאלת העונש הראוי, כי מדובר במעשה מקרי או חד פעמי.

9. נוסף על כך, גם האינטרס הציבורי הכללי תומך במקרה זה בהרשעת הנאשם, לאור העובדה שמדובר בעבירה שבוצעה בתוך המשפחה, גם אם האלימות בה נקט הנאשם היא מילולית "בלבד". כבר רבות נאמר ונכתב על הצורך למגר תופעה חברתית פסולה זו, ועל הצורך למצות את הדין עם נאשמים שהורשעו בעבירות מסוג זה.

בכל הנוגע לנאשם עצמו, מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, שעל פי התרשמות שירות המבחן מתפקד, ככלל, באופן תקין.

עם זאת, הנאשם לא נטל אחריות למעשיו ולא הביע חרטה. נהפוך הוא, גם במהלך דבריו לפני במעמד הטיועונים לעונש, שב הנאשם והטיל את האחריות למצב אליו הגיע על המתלוננת.

כתמיכה לבקשת הנאשם לבטל את הרשעתו, הוגשו מטעמו מספר החלטות, בהם הסתיים משפטם של נאשמים ללא הרשעה, אף במקרים חמורים מאלו בהם הורשע הנאשם.

ואולם, בחינת פסקי הדין מראה באופן ברור ועקבי שבכל המקרים בהם הסתיים ההליך הפלילי ללא הרשעה, נטלו הנאשמים אחריות על מעשיהם טרם נגזר דינם (ראו ע"פ 53351-08-17 (מחוזי חיפה) אסיגה אלמיו נ' מדינת ישראל (24.11.14), בו בוטלה הרשעתו של נאשם שאיים על שוטר, לאחר שנקבע לגביו שמדובר ב"פליטת פה של צעיר שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול..."; ת"פ (שלום תל אביב - יפו) 58960-12-12 מדינת ישראל נ' בנימין ולדמן (22.7.15), בו הסתיים ללא הרשעה עניינו של נאשם שתקף אדם שסבר שנטל ללא רשות את הטלפון של אשתו במסעדה, לאחר שהתקבלה המלצה חיובית מטעם שירות המבחן, ולאחר שנקבע שההגנה הוכיחה פגיעה קונקרטיה וודאית בעיסוקו של הנאשם; ת"פ (שלום חדרה) 32336-02-13 מדינת ישראל נ' לאה בזרקוב (10.02.15) בו נטלה הנאשמת, אם חד הורית לשני ילדים, אחריות מלאה על מעשה של נשיכת שוטר שביקש לבדוק את רישיונותיה, שעה שקיימת המלצה של שירות המבחן להימנע מהרשעתה ולאחר שהוכח בפני בית המשפט קיומו של חשש כבד לפגיעה באפשרות העסקתה כאחות בעתיד; ת"פ 62490-11-14 (שלום ראש"צ) מדינת ישראל נ' אליהו חייק (01.02.16) בו בוטלה הרשעתו של נאשם שהורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירת אלימות לגביה נמצא שהיא נמצאת ברף נמוך ביותר, לאחר שהתקבלה המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו, לאחר שנמצא שהנאשם קיבל אחריות על מעשיו, ובהתחשב בעמדת המתלוננת שביקשה שלא יורשע; ת"פ (ראש"צ) 18256-07-16 מדינת ישראל נ' אילן לביא (2.10.17), הליך שהתקיים לפני זמן קצר לפני, בו הסתיים עניינו של נאשם שנהג ברכבו ותקף נהג אחר בענישה ללא הרשעה, במסגרת

הסדר טיעון ולאחר שהנאשם קבל אחריות מלאה על מעשיו. בהערת אגב אעיר שגזר הדין באותה פרשה אינו חלוט).

בניגוד למקרים המתוארים, ניהל הנאשם שלפני הליך הוכחות, במסגרתו נאלצה המתלוננת להעיד, על אף שניכר שהמעמד לא היה קל עבורה. מובן הדבר שעצם ניהול הליך ההוכחות אינו נזקף לחובתו של הנאשם. עם זאת, יש מקום לתת את המשקל הראוי לעובדה שעתה, גם לאחר הרשעתו, הוא לא נוטל כל אחריות למעשיו. בעניין זה אעיר שגם אם הנאשם עדיין עומד על חפותו, הרי שלא הובעה על ידו כל התייחסות, הן בפני שירות המבחן והן במהלך הדיון שנערך בפני, לחלקו במערכת היחסים שלו עם המתלוננת, עובדה התומכת בטענה שהנאשם עדין מטיל את מלוא האשם והאחריות על המתלוננת, כפי שאף טען מפורשות במהלך הדיון.

10. טענה נוספת של הנאשם היא שהרשעה עלולה לפגוע במטה לחמו. כפי שנקבע בהלכת כתב, השפעת ההרשעה על עתידו התעסוקתי של הנאשם הינה אחד הקריטריונים אותם יש לשקול. עם זאת, מאחר שכל הליך המסתיים בהרשעה פוגע בצורה כזו או אחרת בנאשם, הרי שנטל ההוכחה לפגיעה מוטל על הטוען, שיידרש להוכיח קיומה של פגיעה קונקרטית ומוחשית, להבדיל מפגיעה תיאורטית.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, מצאתי שהנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו.

הנאשם לא הפנה לסעיף חוק מכוחו ניתן ללמוד שכל אימת שנהג אוטובוס המועסק בחברה ציבורית מורשע בפלילים, יישלל ממנו באופן אוטומטי רישונו או לא יחודש.

נוסף על כך, אף לדברי ב"כ הנאשם, החברה סירבה למסור לידי הנאשם מכתב לפיו הוא יפוטל ככל שההליך נגדו יסתיים בהרשעתו.

עיון בנ/4, מסמך שהחברה נאותה למסור לידי הנאשם, מצביע על שביעות רצונה של החברה ממנו לאורך השנים. באותו מסמך נרשם שהנאשם עובד בחברת --- שנים ארוכות, החל משנת 1999, ושעל פי חוות הדעת של מנהלו האישי, מבצע את עבודתו "על הצד הטוב ביותר לשביעות רצון החברה".

מהאמור עולה שהמשך העסקתו של הנאשם תלוי בין כה וכה בשיקול דעתה של החברה, שסביר שתבחן את המעשים העולים מהכרעת בית המשפט, בין אם ההליך הסתיים בהרשעה, ובין אם הסתיים ללא הרשעה, זאת ללא כל קשר ל"כותרת" שתינתן להחלטה העונשית.

בתוך כך הדעת נותנת שככל שתעמוד שאלת המשך העסקתו של הנאשם על הפרק, תביא החברה בחשבון, בין השאר, את העובדה שהנאשם הורשע בעבירה שאינה קשורה למילוי תפקידו בחברה, ואינה קשורה לעבודתו כנהג, את העובדה שאין מדובר בעבירה שבוצעה בשעות העבודה של הנאשם בחברה, או במתקן השייך לה, כמו גם את נקודות הזכות הרבות שצבר בחברה, כפי שעולה מנ/4 וכפי שניתן ללמוד מהעובדה שהוא מועסק בחברה מזה זמן רב.

כפי שנקבע לא אחת, חשש לבדו לפגיעה בעיסוק אינו מהווה נימוק מספק להימנע מהרשעה, ועל הטוען לבסס החשש

באסמכתאות (רע"פ 6756/14 יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל (15.01.15)). משלא עמד הנאשם בנטל זה, הרי שדין הטענה בדבר פגיעה בעיסוק להידחות.

משלא הוכח רכיב של "פגיעה קשה בשיקום הנאשם", ובהינתן שעסקינן בעבירה שבוצעה בתוך המשפחה, ומשכך האפשרות לסיים את ההליך בענישה ללא הרשעה ממילא מוכרת כחריג שבחריג, ובנוסף - אי לקיחת אחריות והעדר אפיק שיקומי, מצאתי שלא להיעתר לבקשה לביטול ההרשעה.

11. אשר לעונש הראוי לנאשם.

הערך המוגן הוא הצורך לשמור על ביטחונה ועל שלווה נפשה של המתלוננת. כפי שעלה מדברי המתלוננת, הערך המוגן הופר במקרה זה בצורה קשה, באופן שגרם לה לחשוש מפניו בכל צעד וצעד שעשתה (ראו דבריה בעמ' 21 ש' 32; עמ' 22 ש' 1 ואילך; עמ' 22 ש' 23 ו - 29; עמ' 24 ש' 19; עמ' 30 ש' 2 עמ' 34 ש' 10-12; עמ' 38 ש' 2 ואילך; עמ' 39 ש' 22 ואילך).

בכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, יש לתת את הדעת לעובדה שמדובר באירוע אחד במהלכו בוצעו שתי העבירות, לעובדה שאין מדובר באירוע מתוחכם או מתוכנן, ולעובדה שהנזק שנגרם למתלוננת איננו נזק גופני, הגם שאין להקל ראש בחששה הרב של המתלוננת מפני הנאשם והעובדה שהיא נאלצה לעבור למקלט לנשים מוכות בשל התנהגותו לאורך השנים, כמתואר לעיל.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נתתי דעתי לצדדים החיוביים שעלו מתסקיר שירות המבחן ובכלל זה להתרשמות שירות המבחן מכך שהנאשם הינו אדם מתפקד שהתנהגותו הינה תקינה בבסיסה, באדם שעובד בעבודה מסודרת, ולעובדה ששירת שירות צבאי מלא ובהמשך שירות מילואים. עמדתי היא שנקודות זכות אלו אמורות להיזקק לזכות הנאשם בשעתו הקשה ולהביא להקלה בעונשו.

12. כפי שניתן להיווכח מהפסיקה שהוגשה על ידי הצדדים, מתחמי הענישה בעבירת האיומים הינם רחבים, והם נעים בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

עם זאת אני סבור שהנסיבות המתוארות בגזרי הדין שהוגשו מטעם המאשימה אינן דומות לנסיבות של המקרה שלפנינו, והן חמורות ממנו לאין שיעור. משכך, לא ניתן לגזור מהדוגמאות שהובאו גזירה שווה לענייננו:

ברע"פ 1293/08 א' ק' נגד מדינת ישראל (25.6.08) הוטל אמנם על הנאשם שהורשע בעבירת איומים עונש של 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, אולם מדובר היה בנסיבות בהן לנאשם היה עבר פלילי, ובכלל זה הרשעות בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים.

בעפ"ג (מחוזי מרכז - לוד) 1482-02-15 ד' א' נגד מדינת ישראל (01.03.15) הוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל של כ - 6.5 חודשים, אולם באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירת איומים שבוצעה אגב שימוש בסכין.

13. לאחר שנתתי דעתי למכלול הנסיבות, אלו לחומרא ואלו לקולא, מצאתי להסתפק במקרה זה בענישה מתונה וצופה פני עתיד. הנימוקים לכך הם העובדה שמדובר בעונש ראשון, ויש לקוות שגם אחרון, המוטל על הנאשם, נקודות הזכות עליהן עמדתי לעיל, התרשמות שירות המבחן מתפקודו הכללי, העובדה שהקשר בין הנאשם לבין המתלוננת אינו מתנתק עם גזירת הדין, אפשרות ההשפעה של עונש כבד מדי על המשך עבודתו של הנאשם כנהג בחברת ---, עובדה שיש בה כדי לפגוע מעבר למידה בנאשם ולפגוע בעקיפין הן במתלוננת והן בבתם המשותפת, שהנאשם משתתף, כאמור, בהוצאות גידולה.

14. בשולי הדברים אתייחס לטענת ה"אפליה" שנטענה בנוגע לדרך בה בחרה המאשימה לסיים את ההליך הפלילי שהתנהל נגד הנאשם, אל מול ההליך ישן שהתנהל נגד המתלוננת.

לאחר ששמעתי את טענות הצדים לכאן ולכאן, מצאתי שיש לדחות טענה זו.

כתב האישום שהוגש בעבר נגד המתלוננת כלל אמנם עבירת אלימות, והסתיים בדרך של חתימה על התחייבות ללא הרשעה, אולם הדבר נעשה על דעת התביעה, במסגרת הסדר טיעון שנכרת עם המתלוננת טרם קיום ההליך הוכחות. במסגרת הסדר הטיעון הודתה המתלוננת בעובדות כתב האישום מתוקן ולקחה אחריות על מעשיה, כל זאת בניגוד להתנהלות הנאשם, כמתואר לעיל.

נוסף על כך לא ניתן להתעלם מהעובדה שככל שחלפו השנים השתנו הנסיבות ודומה שהמצב בין בני הזוג החמיר. על כל אלו יש להוסיף את הצורך להתחשב בתוצאות מעשיו של הנאשם על המתלוננת.

15. אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי של 2 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך תקופה של 3 שנים מהיום על כל עבירה של אלימות בתוך המשפחה, או על עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, בין אם בתוך המשפחה ובין אם כלפי כל אדם אחר.

ב. קנס כספי בסך 1,000 ₪. הקנס ישולם בתוך 60 יום מהיום.

ג. פיצוי בסך 1,000 ₪. מצאתי לחייב את הנאשם בפיצוי סמלי בלבד לאור העובדה שהנאשם משלם מזונות עבור בתו באופן סדיר והכבדה כספית עליו עלולה לפגוע שלא לצורך ביכולתו לעמוד בתשלומים אלו. מנגד, פטור בלא כלום לא ניתן ויש להביא לידי ביטוי גם את הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה ממעשי הנאשם. אין מדובר, כאמור, בנזק גופני, כי אם בנזק עקיף המגולם בפגיעה בשלוות נפשה של המתלוננת ובשהייתה במעון לנשים מוכות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.

חתימה